

Vrbsko jezero.

(8. mal. srpana 1896.)

Jezero Vrbsko, ali resnično
V zemlji domači dno ti leži?
V tvoje okó, nebesom le slično,
Večno bi moje strmele oči.

Sinji valovi, daljnji, globoki,
Bujno obrasli, odičeni breg,
Danes še čutim z vesloma v roki
Rahlo zibljoči ladije beg.

Gledam nebó, ki v dnù se ti smeje
Kakor iz čistih, stoterih zrkal.
Vedno krasneje, vedno mileje
V vodi se zrcajo dvorci z obal.

Gledam bogato opremljene čolne,
Praporce, stkane iz živih boj,
Pesmi poslušam navdušenja polne,
Družeb veselih zanima me roj.

Vendar, o jezero, kras Korotana,
Biser prirodne lepote — — znaj,
Da krvavi mi, da peče me rana,
Kadar se nate spominjam zdaj.

V duhu gledam minule čase,
Bajnoslavne za dedov nam rod,
V duhu poslušam slovenske glase,
Ki zatrti molčé ti ondod.

Tožna pozdravlja te pesem moja
Iz slovenskih pokrajin srcá,
Jezero našega vročega znoja,
Jezero naših prelitih solzá!

Anton Medved.

Stari dolg.

(Povest. — Spisal Ivo Trošt.)

I.

Oče Prašnik je ženin sina.

Ker je bil natančen v življenju, hotel je tudi ob koncu gospodarstva urediti pisma, listine, pobotnice, razne tožbe in razsodbe, katere je že dolgo let razjedal prah na polici. Ko sta se s sinom vračala iz župnišča na Studencu, kjer je bilo že preskrbljeno za prvi oklic, stopil je Prašnik še v šolo in naprosil učitelja Rjavca, da bi mu izvolil tiste dni pregledati ormenele nemške spise, katerih on, preprosti poljedelec, ne umeje.

„Kar je važnega, izročim sinu, drugo vržem na ogenj.“

„Dobro, oče Prašnik! O prvi priliki pridem!“ Učitelj ga je še spremil do vrat, segel mu v roko, pogladil si dolgo ruso brado, in Prašnik je zadovoljno odšel za sinom.

Popoldne — tisto nedeljo po kresu — so sedeli pri Prašniku za mizo: dosedanji gospodar, Rjavec in bivši njegov sošolec Viktor Predal iz Nove vasi, pol ure od Studenca. Učitelj ga je povabil, naj mu pride pomagat, da bi prej končala brskanje po prašnih aktih.

Prašnik je bil prijazen in gostoljuben mož, zato sta mu rada ustregla.

Pregledovalca sta bila uglobljena v spise, a tudi gospodar je švigal z očmi od jednega do

drugega, kje bi zasledil kako imenitno pismo. Brenčanje muh po oknih, klopéh in policah, po čelu in nosovih, na rokah in po ščegetajočem papirju je motilo tišino v soparni sobi.

Zunaj na orehu je pel škržat, pod oreh je vabila prijazna senca; v sobi pa je bilo samo delo in mušja nadlega.

„Slovenske sem že sam odbral, ali nemških — vrag jih zamenjaj — nisem mogel.“ Prašniku je že presedal molk.

„Zares, tukaj je nemška zgodovina vaše hiše malone za celo stoletje — v tožbah, pravadah, obravnavah in poravnavah: slovenske so le tirjatve.“

„Samo denar je od Slovenca dober“, pristavil je Prašnik, potem so zopet vsi molčali. Tega Prašnik ni mogel več vstrpeti. Vstal je in odšel iz sobe.

Visoka postava, nekoliko osiveli lasje, drzno napeti nos in še sedaj kot oglje črne obrvi kažejo, da je bil Prašnik v svoji boljši dobi lep mož. Marsikdo se je čudil, da se človek, katerega so šteli in še štejejo med prve veljake na Studencu, ni še drugič ženil.

Popravil je mlin ob potoku, prezidal žago, delal neumorno noč in dan ter pomnožil posedovano imovino. Letos pravi, da se je nave-